

LBRIS

We know
books

NEW ILLUMINATI FILES

VLAD-IONUȚ MUSCELEANU

EMIL STRĂINU

**CEAUȘESCU
ȘI
ENIGMELE
DIN MUNȚII BUZĂULUI**

**DOSARUL BOZIORU
ȚARA LUANEI**

- Pamflet științific -

^{8,10,11} Napoleon Săvescu - Jurnal de călătorie în Dacia, țara zeilor, versiunea on-line;

²¹ Forum Rufon; thread-ul "Vasile Rudan și misterul din Carpați", #692, nick licuricu (17.10.2012). Postarea este un răspuns adresat lui istanescu #690 (15.10.2012);

²² Dumitru Manolache - Tezaurul dacic de la Sinaia, Ed. Dacica, București, pg. 115.

"Ancheta" lui Zinoviev

¹ Alexander Zinoviev - Hommo Sovieticus, Ed. Dacia, Cluj, 1991;

² Referire ironică la un "Think-Tank" analitic sovietic format din membri ai mediului academic, din care și Zinoviev a făcut parte. Acronimul "C.I.A." este satiric, legătura cu Agenția Centrală de Informații (USA) fiind subînțeleasă;

³ Referire la Giuna (Djuna Davidasvili - n.n.), o femeie din Caucaz, care s-a bucurat de notorietate la Moscova în anii 70". Nota este prezentă în lucrarea citată.

O mare turmă de oi placide

¹ Mitridatizare - "obișnuirea organismul cu otrăvuri prin ingerarea lor în cantități progresive". MDN - Marele dicționar de neologisme.

Anexa I

¹ Imagini despre un război cosmic într-o grotă dinaintea epocii fierului. Interviu realizat de Nicolae Cristache cu Rudan Vasile în Flacăra, nr. 6 (1287)/7.02.1980, pg. 24;

² Referire la celebra melodie "Nebunia lui Salam". În mod extins, manelistul (manelarul) nu se referă la o muzică anume, ci la o atitudine, la trăsături de caracter și personalitate, la o stare de spirit;

³ În originalul din Flacăra, pentru diferențierea răspunsurilor, acestea sunt redactate bolduit. Am păstrat cu bold doar cele două cazuri distincte de îngroșări prin care redactorul Nicolae Cristache făcea trimitere la exprimări ale intervievatului.

Anexa II

¹ Dan Fodor - Misterele muntelui Zboiu: La Tihărie. Un loc ciudat unde dispar oameni în Monitorul Expres, an II, nr. 20 (68)/20-26.05.1994, pg. 4;

² Subtitlurile aparțin autorului materialului, fiind preluate după original.

Anexa III

¹ Nicolae Manoliu (nume de redacție) - Uriașii din Munții Buzăului în Monitorul Expres, an II, nr. 41 (89)/14-20.10.1994, pg. 5;

² Subtitlurile aparțin autorului materialului, fiind preluate după original.

Anexa IV

¹ Teritorii interzise în România. Codrul Todoruselor (fără autor precizat; aparent Iulian Dragnea, autorul scrisorii; în realitate Vlad Macri) - Destine, an I, nr. 11/ noiembrie 1998, pg. 24-25.

Anexa V

¹ Cine sunteți dv., domnule Rudan? Un cineast printre biologi (fără autor precizat; în realitate o autobiografie a lui Vasile Rudan) în Curierul național magazin, an I, nr. 14/11.11.1991, pg. 6;

² Boldurile sunt reținute din materialul original. Le-am considerat semnificative prin punerea în evidență a unor repetiții obsesive.

CUPRINS

<i>Argument</i>	7
<i>Prefață</i>	11
<i>Prefața primei ediții</i>	17

PARTEA I

În drum spre Colți.....	25
Împărțire teritorial-administrativă.....	26
Triunghiuri rupestre, coarde.....	27
Tabloul sinoptic al vestigiilor rupestre.....	29
Un Athos, două Athos-uri (prea), multe Athos-uri... ..	34
Chilia lui Ambrozie	37
(Ne)adevăruri tulburătoare și „locuințe“ rupestre	39
Divagații topografice	42
O neînțelegere topografică... ..	45
Administrarea fondului forestier	48
Începuturi legendare	49
Tribulațiile unei legende inventate.....	58
Pr. prof. dr. Ioan G. Coman și luanita cronică.....	65
Lentila de chihlimbar a Luanei	69
Cetatea Soarelui - de la Tommaso Campanella	
la Rudan Vasile	78
O metodă revoluționară.....	89
„Radiatorul,, de la Găvanele	94
Peștera, „naveta spațială“ și făcănelile cosmice	105
„Meteoritul“ de la Culmea Pietrei și „Star-Wars“ de România	108
„Pietrele lui Solomon“ - calendar dacic și solar	111
O poiană cu mulți nași.....	116
Povestea unei cărți sau cine râde la urmă... ..	122

Cunoașterea apelor din zonă	126
Apă vie... Leac să-ți fie!	124
Apa „vie“ există!	129
„Plânsul stâncilor“ și proprietățile lor speciale	131
Bușlea - Ape minerale și megaliti	138
„Zeita fără chip“ și chipul în care ea trebuie înțeleasă	139
Pe urma emisiunilor de la Radio.....	149
Activități radioactive... dinspre viitor	150
Uraniul din Buzău	150
OZN și uraniu la Murgești	153
„Sonda de uraniu“ de la Nucu	155
O populație cu „origini nesănătoase“	157
Paul Lazăr Tonciulescu și ipoteza sumeriană.....	161
Buzuru și La Policiori - dovezile (proto)sumeriene?.....	165
Duios, Delcea scria.....	175
Minciuni ordinare și realități obiective	184
Tătarii: o mențiune	188
Uriașii de adormit copiii din Munții Buzăului	193
Vorbele despre uriași.....	194
... și adevărurile de la Scăieni	198
Schitul Găvanele - Sarcofage de uriași?.....	205
Posești și Scăieni - locații diferite, „scheme“ identice.....	208
Ing. Florin Gheorghită - erori uriașe în lipsa scheletelor de uriași	215
Codrul Todoruselor sau succesul (parțial) al dezinformării	218
Teoria bulgărelui de zăpadă	218
O investigație dificilă	221
Tehnica dezinformării active.....	225
Incursiune în subteran	229
Peșterile rupestre din Munții Buzăului	229
ISER	231
Peștera Mică sau „avenul“ descoperit de ADMIR.....	232

Peștera (avenul) de la Piatra Ngăurită	235
Tunelul de la Aluniș.....	237
„Rețeaua“ de tunele de sub Zboiu = Gura Tătarilor?	238
Zboiu, un munte (aproape) lipsit de mistere	244
Ce face o „piramidă“ să fie o piramidă?	250
„Misterul“ dispariției brăilenilor.....	253
Dispariția de la Tihărie... ..	254
...și sursa ei primară.....	255
O analiză a materialului.....	256
În timpul ce s-a scurs.....	257
...apare și „Viitor cu cap de mort“	258
Și nici punctul „La Tihărie“ nu (prea) exista... ..	259
...până când nu a fost rebranduit.....	262
O întâmplare cu geometrie variabilă	263
Concluzii finale.....	264
De la SIDA la... Iași	265
Expedițiile pionierești devin militare și telepate	267
De la Rege (König) ni se trage... ..	270
Fantomaticul „Poligon militar“ de la Bozioru	275
Nume de cod: Țara Luanei.....	280
Gogoșa clauzelor de confidențialitate.....	283
Experimente militare? Mai mult jurnalistice.....	289
Violențe, crime, impresii impresionante.....	299
Vasile Potop (1929-1981).....	302
Constantin Matei și „luna“ buzoiană.....	305
Gheorghe Constantin, zis Rățoi (1926-1980).....	307
„Țara Luanei, Poarta lui Dumnezeu“	308
Rudan, „cerul straniu“ și „ceața albastră“	312
Cețoasa mărturie rudaniană.....	312
Direcții de cercetare.....	317
Mărturiile locale: senine.....	319
Ceața albastră cucerește America!	320

Cinematografia, posibilă sursă de inspirație?	323
Comori, flăcări, „duhuri” și teleportări	325
Povestire mitologică despre bani	329
Comoara de la Podul Manciului	330
Comoara Manciului	331
Legendă din Scăieni	331
Brăție (Țigma lui...)	332
Also sprach Cinamar	333
Paul Lazăr Tonciulescu „descoperă” Țurțuduiul	336
Țurțudui - Povești din înalturi	339
...și realități mărunte	351
Trei mărturii tipice: Ghidul, Inițiatul și Cercetătorul	355
Relatarea unui ghid care a copilărit în „Țara Luanei”	356
Frânturi din gândurile unei inițiate	361
O „întâmplare” lângă Țurțudui: Mărturia mea	366
Stâlpii Tainiței: o Tihărie improbabilă	369
Tihăria și piatra solară din Poiana Cozianței	375
Cum să-i prostești pe proști: metoda Gavrilă	378
Un Golem pentru turiști	385
Girel Barbu sau Ispita molipsitoare a minciunii	388
Factorul aerian	397
Vasile Rudan și OZN-urile	397
Fișici, 22/23.08.1980	398
Fișici, 09.06.1983	403
Vasile Boroneanț - Mărturie în lipsă	407
Un elicopter pentru eternitate	411
OZN-ul nostru	413
Varia: Culoare de zbor, Hercules și... impresiuni	416
Dealul care atrage fulgere	421
Pătârlagele - Statui-trovant și flăcărăciuni zmești	423
„Babele” de la Ulmet	426
...și trovanții de la Chiojdu	430

Dara - cruci, lespezi și extraterestrii	431
Scaunele lui Negru Vodă, între pareindolia și legendă	432
Scaunele lui Negru-Vodă (Spătarului) de la Nucu	433
Scaunele lui Negru-Vodă de la Ruginoasa	434
„Scaunul lui Dumnezeu” de la Aluniș	435
Masa lui Bucur de la Pleși	439
Un posibil „idol” la Pietrele Mirăului	439
Piatra cu Semne, de la pareindolia la impostură	441
O „afacere” cu iz turistic?	447
Rudan Vasile în rol de impresar turistic	447
Luana va aduce turiștii	449
Muzeul Chihlimbarului de la Colți	452
Necazurile Profesorului Mândricel	458
Comuna Bozioru - Analiza turistică a zonei	463
Viitorilor „exploratori” sau doar turiști	470
I.N.R.I. sau Focul Adevărului	471
Mai există enigme?	476
„Cheile” unor dezvoltări ulterioare	482
Lemnul bioluminescent de la Vernești	487

PARTEA a II-a

Savantul tehnologic Rudan Vasile	488
O lămurire pentru cititori și pentru alții	489
Rudan Vasile - omul, personajul și implicația	491
Începuturi (relativ) modeste	491
Țuța și celula lui	495
Henri Coandă, sau Povești cu savanți	498
Danikenia și criza vârstei de mijloc	509
Savanții senzaționalului din tabloide	514
Reacțiunea edecului	519
Imperiul Conraatacă!	528

Pretenții științifice ale unui savant închipuit	533
Activități „para” - Centrul de Cercetări Bioenergetice	544
Nu e, Uite-o! Radiestezia	552
Colonelul Cojocaru și radiestezia militară	561
Eugen Celan: originalul și copia sa neizbutită	566
Un AVC de poveste	570
Siguranța națională și Politică: problema se îngroașă	578
O presă aservită: „Să cânte trompetele!”	586
Minimalizarea surselor ca Modus Operandi	595
Aventura TV	604
Rudan Vasile în media vizuală	605
Lista emisiuni TV	607
„Tainele Pământului” - A fost; nu mai e!	609

PARTEA a III-a

Imposibila povară a explicațiilor	621
„Ancheta” lui Zinoviev	621
Principiul Matrioștii și o farfurie de spaghetti	623
Cred pentru că am citit	625
O mare turmă de oi placide	626
Teoria conspirației	628
Realitatea noastră vs. visul vostru	631
Omul invizibil sau Cercul vicios al incompetenței agresive	633
Vault-ul adițional: Acces nerestricționat la materialul documentaristic	636

ANEXE - MATERIAL DOCUMENTAR

Anexa I

Imagini despre un război cosmic într-o grotă, dinaintea epocii fierului?	641
---	-----

Anexa II

Misterele muntelui Zboiu: La Tihărie. Un loc ciudat unde dispar oameni	649
---	-----

Anexa III

Uriașii din Munții Buzăului	657
-----------------------------------	-----

Anexa IV

Teritorii interzise în România. Codrul Todoruselor	663
--	-----

Anexa V

Cine sunteți dv., domnule Rudan? Un cineast printre biologi	669
--	-----

Anexa VI

Cazul „Răpirea din Irak”	671
--------------------------------	-----

Anexa VII

„Șandru”, celălalt nume al lui Rudan Vasile. De la Secu	687
---	-----

<i>Postfață</i>	707
-----------------------	-----

<i>Note, referințe și trimiteri bibliografice</i>	713
---	-----

PARTEA I

În drum spre Colți

Majoritatea celor care accesează zona Munților Buzăului o fac prin comuna Colți. Față de Bozioru, colțenii s-au „mișcat” mai bine de la început: aveau la drum ansamblul rupestru de la Aluniș, au făcut și un Muzeu al Chihlimbarului. După 1990, au apărut suficiente locuri de cazare (două pensiuni, dintre care una ținută de familia Nica). Mai nou, atent îndrumată de profesorul Nica, ghida locală s-a dovedit Găina cu ouă de aur.

La rândul meu, împreună cu Andrei, bunul meu prieten, luam drumul Colților în ziua de 12.04.1996, într-o vacanță de Paști. Era primul nostru contact cu zona.

„...după care călătorești pe drumul județean 69 care te poartă către Colți, ...”¹. De fapt, DJ 69 este în județul... Timiș, și doar numărul este bun (nu vă mai gândiți la prostii).

„...pe DC 68 până în com. Colți (cca. 10 km.)”². Mai aproape de adevăr, de data asta se potrivește județul, și clasificarea drumului – comunal (DC 68 este pe direcția Pănătău – Bălănești).

În realitate, este vorba de DC 69 Sibiciu de Sus – Colții de Sus (după cum arată foarte clar un document al Ministerului transporturilor privind „Rețeaua de drumuri comunale din România”, secțiunea „Rețeaua de drumuri comunale a Județului Buzău”).

Am folosit acest derutant excurs rutier, pentru a arăta că în ceea ce privește Munții Buzăului, fiecare cunoaște și distribuie partea sa de adevăr, chiar și în ceea ce privește banalități „bătute-n cuie“ de actele oficiale. Și asta se observă dintru început, mergând pe drumul Colților. De aceea trebuie adoptată mereu, dar cu o și mai mare atenție aici, o poziție prudentă.

Împărțire teritorial-administrativă

Aria analizată se întinde pe suprafața a 4 comune, la care se adaugă anumite zone de iradiere, menționate separat, acolo unde este cazul. Aceleași 4 comune le ia ca bază de lucru și Corneliu Ștefan¹, atunci când își propune să-l identifice pe fictivul moș Dumitru Toader, de la care Rudan afirma că a aflat legenda Țării Luanei.

*Comuna Bozioru** – sate: **Bozioru**, Buduile, Fișici, Găvanele, Gresia, Izvoarele, Nucu, Scăieni, Ulmet, Vălătucile.

Comuna Brăești – sate: **Brăești**, Brătilești, Goidești, Ivănețu, Pinu, Pârscovelu, Ruginoasa.

Comuna Colți – sate: **Colți**, Aluniș, Colții de Jos, Muscelu Cărmănești.

Comuna Gura Teghii – sate: **Gura Teghii**, Furtunești, Nemertea, Păltiniș, Secuiu, Vadu Oii, Varlaam.

Anumite aspecte administrative și chiar denumiri au variat în timp. De exemplu, la sfârșitul secolului al XIX-lea, comuna Colți făcea parte din plaiul Buzău al județului Buzău și avea în componență satele Aluniș, Călugărițele, Colții de Jos, Colții de Sus, Camburu, Comarnici, Fijerești, În Poiană, Ligurești, Lupoai, Măgădani, Mățara, Muscelu Cărmănesc, Paltinu,

*Cu bold este indicat satul reședință de comună.

Strâmba, Seciu și Valea Boului.

Zonei îi corespund Plășile interbelice 1 (Buzău) și 5 (Pârscov). Unora li s-ar putea părea că această structură are doar valoare de inventar în prezent. Poate, însă vechea structură are replicile ei prezente: ea se păstrează în mare parte la delimitarea Ocoalelor Silvice, cu unele modificări de suprafață și nume.

Cunoașterea acestor aspecte este utilă, mai ales în studiul materialelor de arhivă. Noi furnizăm aici situația actuală.

Triunghiuri rupestre, coarde rupestre

Prima atestare a unei arii triunghiulare am identificat-o la Corneliu Ștefan:

„În triunghiul greu accesibil, cuprins între satele Nucu (Boziorul), Aluniș (Colți) și Pinul (Brăești) se află un complex de așezări rupestre săpate în piatră, înconjurate dintotdeauna de legendă și mister“¹.

Cel mai probabil, ziaristul buzoian a adaptat după o logică proprie introducerea lui Pavel Chihaia:

„Între cătunele Nucu (comuna Bozioru) și Alunișul (comuna Colți) din Munții Buzăului, pe culmile Spătarului și Martiriei, un peisaj dantesc, cu stânci ferăstruite și piscuri învâlvuite în ceață, tăinuiește un complex ciudat de bisericuțe și chilii, nestudiate până în prezent“².

Argumentul este întărit și de citarea sursei în bibliografia cărții lui Ștefan. Formula suferă o nouă transformare la prof. Ilie Mândricel, care-o prescurtează inspirat, dându-i o formă iconică: „*triunghiul așezărilor rupestre Aluniș-Nucu-Ruginoasa*“³.

De remarcat, cei doi corifei erau filologi, fără cine știe ce cunoștințe topografice și, cel puțin în cazul lui Ilie Mândricel, bănuim mai degrabă o trimitere la o dispunere metaforică decât la o realitate geometrică obiectivă.

De atunci, formula este preluată din fascinație și inerție, conformitatea ei cu realitatea din teren nefiind pusă de nimeni la îndoială.

Diana-Liana Gavrilă amintește și ea „*triunghiul sihăstresc*“ din „*zona sihăstrită*“ a Buzăului, acesta devenind „*echilateral*“: „*prin unirea cu linii imaginare a celor trei puncte de importanță istorică, Aluniș-Nucu-Ruginoasa, rezultă un triunghi echilateral; triunghi = trinitate*“⁴.

Ea dă sintagmei un fior misticoid, artificios și (pre)fabricat, total străin antecesorilor săi:

„*Principalele puncte ale ansamblului spiritual din Munții Buzăului sunt dispuse așa încât, prin unirea lor, rezultă un triunghi. Cu siguranță există o taină a acestui simbol, totul fiind dispus conform unui plan*“⁵.

Despre ce fel de spiritualitate și despre al cui plan este vorba nu putem ști: într-un veritabil tur de forță, Gavrilă amestecă mitologie și scriere sumeriană, ocultism New-Age, titlaturi masonice (Marele Arhitect al Universului) și compost neo-tantric dâmbovițean. Creștinismul, dacă mai este loc și de creștinism în Athosul dnei Diana-Liana Gavrilă, apare într-o formulare îndoielnică, relativizantă:

„*În toate culturile spirituale, creația apare prin mijlocirea a trei aspecte fundamentale, a celor trei câmpuri de forță (Tatăl, Fiul și Sfântul Duh)*“⁶.

Mulțumim, Călăuzitoareo! Datorită ție, am aflat și noi, creștin-ortodocșii, că ne închinăm unui „*câmp de forțe*“. O adevărată deschizătoare de drumuri această femeie!

Problema reală a „*triunghiului așezărilor rupestre*“ este că cele trei vârfuri ale presupusului triunghi sunt (aproape) coliniare: o minimă abatere rezultă doar din alegerea centrelor – punctul de pe teritoriul satului – de referință. Este vorba de o dreaptă, nicidecum despre un triunghi. De aici, și titulatura de coardă (fir întins), deși cititorii ar fi putut bănui din titlu și din desfășurător că ne referim la cu totul altceva.

Acestea fiind spuse, nu ne-ar mira ca, în viitor, vreun „cercețător“ exaltat, de factură rocsiniană*, să dezvolte teoria unei „linii Ley a Mamei Pământ“. Asta dacă nu a făcut-o deja și nu știm noi!

Bănuim că din ipostaza acestui fantomatic triunghi ar fi răsărit „sămânța“ disparițiilor fără urme de oameni și materiale din zonă: în fond, dacă avem un Athos local, de ce n-am avea și un Triunghi al Bermudelor?

Pe scurt: „*triunghiul rupestru*“ nu este triunghi deloc, și toate interpretările bazate pe o simbolistică „*triunghiulară*“, indiferent de valoarea lor de adevăr generală, nu-și au locul și rostul în context.

Tablou sinoptic al vestigiilor rupestre

În Munții Buzăului (partea de nord-vest a județului Buzău) și zonele adiacente (considerate spații de iradiere) se află un număr nedeterminat de structuri de piatră amenajate antropic, numite generic „*vestigii rupestre*“. Schema clasică, populari-

*Cu referire la producțiile culturale ale lui Daniel Rocsin (n.n.).

zată în lucrarea Vestigiile rupestre din Munții Buzăului¹ cuprinde 29, însă în realitate sunt/ au fost mai multe. Dintre acestea, unele sunt distruse sau au devenit inaccesibile, din cauza prăbușirii sau colmatării.

Diferite surse avansează cifre variabile, fiind de presupus că unele sunt cunoscute doar de localnici, dar ținute în taină din nu se știe ce motive. Un singur exemplu, semnificativ tocmai pentru că vine din partea unui cercetător serios – Silviu N. Dragomir. Iată ce afirmă el în volumul „Mistere“:

„Tradiția populară enumeră circa 80 de vestigii rupestre trădând o veche trăire isihastă, însă numai 29 dintre ele se pot identifica azi ca unități de sine stătătoare“².

Nu am reușit să aflăm pe ce se bazează ing. Dragomir, dar nouă cel puțin ni se par exagerate cifrele avansate pe baza unei tradiții probabil secrete, de vreme ce nimeni altcineva în afara domniei sale n-o cunoaște.

De asemenea, unele publicații tabloide au anunțat descoperirea unor vestigii rupestre noi, viitorul având să confirme sau nu aceste afirmații.

O sursă de confuzii sunt denumirile folosite. Chiar și localnicii folosesc unele denumiri alternative, în funcție de satul de unde provin. Mai amintim și nume apropiate, care adesea se confundă, de exemplu Piatra Îngăurită (Brăești) și Piatra 'Ngăurită (Bozioru). Nu este de mirare, așadar, că unii autori pasageri multiplică confuzia.

Trebuie adăugat că majoritatea surselor preiau planimetria și ridicările lui Vasile Drâmbocianu³, fără a o valida pe teren (adică prin măsurători proprii).

Din coroborarea surselor, rezultă următorul desfășurător general:

A. Încă existente și accesibile în teren:

A.1. Nucleu central

Comuna Colți: Complexul Aluniș⁴: Aluniș A (Schitul), Aluniș B – 2 chilii, Aluniș C, Aluniș D₁₋₅; Gura (Gaura) Tătarilor de la Vârful lui Dragomir;

Comuna Bozioru: Fundătura sau Chinovia, Peștera de sub Turțudui⁵, Agatonul Vechi (Dărmătura), Agatonul Nou, Ghereta, Bucătăria, Peștera de la Pișătoare, Peștera (denumită curent, dar eronat Fundul Peșterii) – schitul Profirul, Peștera Mică, Peștera lui Dionisie Torcătorul, Peștera (sau Bisericuța) lui Iosif, Piatra 'ngăurită (alternativ numită Piatra Îngăurită, a nu se confunda cu cea din com. Brăești) – schitul Arseniile, Peștera de lângă Piatra 'ngăurită⁶ (numită și Avenul triumfiular Mîncu, după numele exploratorului ad-hoc).

Comuna Brăești: Căsoaia, La Policiori, Ușa Pietrei, Piatra Îngăurită și Peștera de la Culmea (sau Gura) Pietrei.

A.2. Iradierii

Comuna Starchiojd: Pietrele Rotării și „Firida“ de la Piatra Rotării. Adesea menționate eronat ca aparținând com. Cămina.

Lângă orașul Nehoiu: Grota de la Piatra (Pietrele) Înșelăției sau Înșelății. La est de Mlăjet: Gaura Tătarilor.

Comuna Pietroasele: Chilia lui Ambrozie, pe care, datorită vârstei recente, noi nu o considerăm relevantă decât prin prisma unei restaurări a trăirii isihaste.

B. Distruse/prăbușite/colmate:

Corneliu Ștefan remarcă încă din 1981:

„Deși o seamă de ghiduri turistice recomandă cu lux de amănunte vizitarea așezărilor rupestre din Munții Buzăului, în majoritate (exceptând zona Bozioru), acestea au dispăru...”⁷.

Afirmația poate să uimească, ținând cont de raritatea referințelor la zonă din epocă. Credem că ziaristul Corneliu Ștefan se referea de fapt, printre rânduri, la unii cercetători ai zonei, pe care nu-i expune fățiș, dată fiind prietenia care-l lega de unii dintre aceștia.

- Gura sudică a Peșterii de la Vârful lui Dragomir, de la „La Strâmsoare“, colmatată la inundațiile din 1975;

- Malul cu Gaură – se afla în satul Bălănești, în punctul numit Ghioroci. A fost distrusă în anul 1950;

- Peștera de la Vârful Cămaruței (sat. Begu, com. Pănătău) – locație izolată între văile Bălăneasa și Sibiciu. Astăzi este prăbușită;

- Peștera Casa Hoților se afla în satul Nenciulești (com. Merei), lângă culmea Piatra Hoților de pe dealul Chihoi. A fost distrusă în jurul anilor '40, prin extinderea carierei de piatră, fără să fi fost cercetată;

- „Cătina, din anii '30, ... Cozieni, 1956; Cănești, înainte de Primul Război Mondial”⁸.

C. Conformație:

Vestigiile rupestre variază de la formațiuni naturale și cele asupra cărora s-a intervenit parțial până la structuri antropice integrale. Dacă extremele sunt mai ușor de identificat (de

exemplu, Peștera Mică – naturală și Fundătura – artificială), restul pot fi cel mult subiect de controverse. De vreme ce există urme ale prelucrării integrale pe toate suprafețele interioare, nu cunoaștem cum s-ar putea demonstra că Peștera lui Dionisie ar fi fost inițial o cavitate naturală, cum pare a afirma Ilie Mândricel atunci când o include în categoria „naturale amenajate (antropogene)”.

Mai există un aspect – unele dintre vestigiile rupestre de aici au fost prelucrate în etape, cunoscând largiri, amenajări și reamenajări succesive, ca în cazul schitului Aluniș. Este probabil ca unele mărturii vechi (inscripții, zgrafieri, alte urme cu valoare arheologică) să se fi pierdut astfel pentru totdeauna.

* * *

Prezentarea în detaliu a acestor obiective nu face subiectul acestei cărți. Trimitem la patru surse bibliografice, în ordinea apariției: „Vestigiile rupestre din Munții Buzăului” (1981), „Arheologia peșterilor și minelor din România”⁹ (2000), „Vestigii rupestre și alte locuri magice din Munții Buzăului” (2008), „Enigme din trecutul îndepărtat în Munții Buzăului” (2012).

Citită cu precauție, cartea Dianei-Liana Gavrila, ultima din cele menționate, poate fi o sursă interesantă de informații, în special în ce privește descrierea traseelor și parțial a obiectivelor. Din păcate, cartea păcătuiește prin balastul excesiv al afirmațiilor „din auzite” și al forțării unor ipoteze lipsite de temei faptic.

O apariție valoroasă, „Un monument din Carpații Orientali cu reprezentări din Preistorie și Evul Mediu. Nucu – «Fundul Peșterii», județul Buzău”, se axează aproape integral pe

vestigiul rupestru de la Fundul Peșterii, a cărui vechime însemnată este atestată fără tăgadă.

Nu vom risca clasificări pe criteriul vechimii, deoarece este un tărâm al controversei rezervat arheologilor, care, odată și odată, (sperăm că) vor cerceta serios această zonă.

Avem mari îndoieli asupra „*simbolului paleocreștin al peștelui*“ de la Bisericuța lui Iosif. Există colecții bogate de astfel de reprezentări pe care le-am consultat și ar trebui, de dragul conformismului, să stabilim că la Iosif avem un improbabil unicat.

Un Athos, două Athos-uri (prea), multe Athos-uri...

Românii, ca popor, au multe calități, dar și multe defecte. Unul este totala lipsă de măsură în lauda de sine.

Cercetând recurența sintagmei „*Athos(ul) românesc*“, am realizat că nu unul, nu două, ci multe locuri din țară poartă acest supranume. Și când te gândești cât de multe donații, închinări, privilegii și sprijin au acordat voievozii, domnitorii și boierii pământeni Athosului aceuia autentic din Grecia! Te și miri cum de elita noastră conducătoare nu-și cunoștea „moșia“ și minunile aflate la câteva prăjini depărtare...

În principal, sintagma este generată de două asemănări: ori gruparea compactă într-o zonă restrânsă a unor așezăminte bisericești (mănăstiri, schituri, biserici de mir, ș.a.), ori ținerea rânduielii atonite în viața monahală. Diferența dintre aceste categorii este dată de substantivul „munte“: în sintagmă, prezența desemnează referirea la o zonă, absența, la practica monahală.

În „Istoricul Podgoriei Odobeștilor“, Constantin C. Giurescu compara Măgura (Odobești) cu un munte Athos românesc. Mănăstirea Frâsinei și Schitul Poiana Mărului sunt numite și ele de credincioși „Athos-uri românești“.

Nu ultima sosită pe această selectă listă este zona munților Buzăului. Istoricul atribuirii este interesant și dăruimă un mit confecționat cu grijă de o doamnă istoric care... nu știe Istorie.

Nu Odobescu a avansat primul această comparație: publicarea în 1871 a Notiției asupra icoanelor în mozaic – „L'Art au Mont-Athos“¹ se datorează exploatării datelor colectate în timpul vizitării mănăstirilor de la Athos din prima parte a anului 1870, și nu excursiei în zona Buzăului din anul următor. Nu este nimic semnificativ² aici, este doar o alăturare noncauzală, o coincidență.

Ea este lansată în 1872 ca metaforă (figură de stil) de Aricescu în „Schitulul Sânt-George“:

„*Tradițiunea ne spune că acestu romanticu schitu
Imitasse Sântulu munte, în Orientu prea vestitu,
Avînd duoesprece templuri, și în mijloc unul mare,
Alle căror locuri astadi le arată fie-care;
Iar din elle nu există de cât celle 'n stânci săpate,
Și biserica cea mare, și urme din celle-l-alte*“³.

Ilie Mândricel⁴, plecând de la versificările lui Aricescu, identifică corect practica cenobitică a centrului cu radiații, dar pare să nu recunoască în simbolismul Nou Testamentar al numei 1+12 – cea mai evidentă trimitere fiind la Iisus Hristos